

titi v Praze. Ale výklad listiny té, jak si ho rekursní soud osvojil, je mylný. Doložka objednáciho lístku zní doslova »Zahlbar nach Interessentenvorführung an Slaviafilm Prag«. Dle doslovu je tedy určena doložkou jednak doba splatnosti »po předvedení interessentům« a pak komu se má platiti, totiž adresa příjemce platu »an Slaviafilm Prag«. Kde se platiti má, není v doložce uvedeno. Není tu při slově »Prag« předložky »in«, která by mohla naznačovati, že není slovo »Prag« jen součástí adresy příjemce platu (čl. 325 obch. zák. a § 905 odstavec druhý obč. zák.), nýbrž, že se vztahuje i ke slovu »zahlbar« (in Prag). Je-li tedy slovo »Prag« jen součástí adresy příjemce platu, nelze říci, že jím mělo býti stanoveno také zvláštní místo splatnosti. Tak listina sama výkladu, že se stala jí úmluva o místě splatnosti, nesvědčí. Žalobkyně netvrdila, že úmluva o splatnosti v Praze stala se vedle listinného prohlášení ústně, míní jen, že podpisem listiny se tak stalo. Ale tomu právě doslov nesvědčí. Také úmysl stran, aby doložkou stanoveno bylo zvláštní místo splatnosti, není z listiny patrným a pravidla poctivého styku právního svědčí také opačnému výkladu. I když se u kupce musí předpokládati, že pozorně čte písemné prohlášení, jež podpisuje, nemohl z doslovu doložky seznati, že se mělo o místě splatnosti státi zvláštní ustanovení se všemi jeho důsledky, a proto nelze poctivě podpisateli uložit v tom směru nějaký závazek.

Čís. 3795.

Na výtěžek, docílený poštou za nedoručitelnou zásilku, lze vésti exekuci.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, R I 311/24.)

Exekuci pro peněžitou pohledávku na výtěžek docílený poštou při prodeji zásilky, dlužníku adresované a jím nepřijate, soud prvního stupně povolil. Rekursní soud k rekursu finanční prokuratury zamítl exekuční návrh. Důvody: Není pochyby, že se jedná o zásilku zboží, kteráž byla poštovnímu ústavu předána k dodání dlužníkovi, že zásilka, jelikož jí dlužník nepřijal, ve veřejné dražbě byla prodána a výtěžek byl u poštovního ústavu uložen, takže toho času tento výtěžek tam leží na místě prodaného zboží. Jest-li po rozumu §u 30 poštovního zákona, kterýž čl. VIII. čís. 7 uvoz. zák. k ex. ř. byl zachován v platnosti, exekuce na zásilku samu nepřípustna, jest také nepřípustna exekuce na výtěžek za tuto zásilku, jenž v skutkovém a v právním ohledu nastoupil na její místo. Účel tohoto ustanovení, nestěžovati poštovní manipulaci exekucemi, jest tu stejným způsobem, nechť se jedná o exekuci na zásilku samu nebo na výtěžek za ni, při čemž se podotýká, že exekuce na zásilky peněz dle zmíněného ustanovení jest rovněž nepřípustna.

Nevyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Mylným jest právní názor rekursního soudu, že předpis §u 30 pošt. zákona ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s., zachovaný v plat-

nosti čl. VIII. čís. 7 uvoz. zák. k ex. ř., dle něhož není přípustnou exekuce na poštovní zásilky, příjemci dosud nedoručené — vztahuje se i na výtěžek za nedoručitelnou zásilku, poštou docílený. Dovolávaný § 30 poštovního zákona zcela jasně vylučuje z exekuce kromě jiných předmětů také poštovní zásilky, které mají býti adresátovi teprve doručeny, což má svůj důležitý důvod v tom, aby byl zachován nerušený běh poštovní dopravy. Těto povahy poštovní zásilky nemá však výtěžek, docílený za zásilku, které adresát nepřijal a také odesílatel zpět vzítí odepřel, o což v tomto případě běží. Dle §§ 194 b), 198 čís. 2 a), pokud se týče §u 195 čís. 4 písm. b) 1 poštovního řádu, vydaného nařízením ministerstva obchodu ze dne 22. září 1916, čís. 317 ř. zák., jest odesílatel zásilky oprávněn, požadovati na poštovním eráru částku, která z docíleného výtěžku prodeje zásilky po srážce poštovních poplatků a výloh zbývá, avšak musí tento svůj nárok uplatniti ve lhůtě tří let, počínající následujícím měsícem po prodeji zásilky, jinak propadne výtěžek ve prospěch poštovního eráru. Z těchto předpisů vyplývá, že odesílateli zásilky vzniká proti poštovnímu eráru pohledávka, kterou může hned od 1. následujícího měsíce po prodeji zásilky uplatňovati a jest tedy pohledávka jeho od této doby likvidní. Na pohledávku této právní povahy nelze však použiti ustanovení §u 30 zákona pošt. o nepřípustnosti exekuce zabavením poštovních zásilek a, ježto likvidní pohledávky dlužníkovy i proti státu jsou zabavitelnými (dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., zachovaný čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř. a rep. nálezů čís. 188), bylo usnesení rekursního soudu změniti a usnesení soudu prvé stolice obnoviti.

Čís. 3796.

K umoření státních dluhopisů rakouských válečných půjček jest příslušným okresní soud dle §u 115, odstavec čtvrtý, j. n.

§ 8 zákona ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. obsahuje velicí právo o lhůtě ohlašovací, jehož dlužno při vydání konečného rozhodnutí dbáti z moci úřední i tenkrát, když ohlašovací vyhláška nesouhlasí s ustanovením tohoto §u.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, R I 315/24.)

Okresní soud žadatelova bydliště zavedl usnesením ze dne 10. března 1924 řízení k umoření dluhopisů IV. rakouské válečné půjčky. Rekursní soud k rekursu ředitelstva státního dluhu v Praze usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu ředitelstva.

D ů v o d y:

Ředitelstvo státního dluhu spatřuje zmatečnost souhlasných usnesení nižších soudů podle §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. v tom, že umořovací řízení vede v první stolicí okresní soud v L.,